



# KANADSKÉ LISTY

Second Class Mail-Reg. No. 3088

BOX 520, POSTAL STATION D, TORONTO 9, ONTARIO, CANADA M6P 3K1

No. 12., Vol. 17., 15. prosince-December 15th. 1983.

## COMMENTS

Here are few interesting comments received by J.R.C.Cermak, Q.C., in connection with his article "Our debt and our contribution" in June 83 issue of "Kanadské Listy".

William G. Davis, Premier of Ontario: "I share your deep sense of pride in this province and indeed this great country of ours. One should really strive to develop the habit of periodically pausing for a moment of reflection as it is often only on such occasions that we are truly appreciative of our many blessings."

Leader of the Opposition, Brian Mulroney: "I very much appreciated your sending me the copy of "Kanadské Listy" of June 15, which contained your remarks to the 35th Congress of Czechoslovak Association of Canada. I was touched by the eloquence of your comments. We are a most fortunate country and a large measure of our greatness is drawn from the contribution and commitment given by those, who have chosen Canada as their home ..."

Robert Welch, Deputy Premier: "A very sensitive and thoughtful address ..."

David Crombie, P.C., M.P.:

"... I was very impressed with your ... remarks. Indeed, the Czechoslovak community, has, over a great many years, made a very vital and rich contribution to the quality of life we enjoy today in Canada."



Srdečné vánoční a novoroční pozdravy čtenářům "Kanadských Listů" touto cestou posílá federální ministr pracovních sil a imigrace, Hon. John Roberts.

Prvně byl zvolen do federálního parlamentu v r. 1968 za volební oblast York Simcoe. O tři roky později se stal parlamentním tajemníkem tehdejšího ministra oblastního hospodářského vzrůstu, Hon. J. Marchanda. V roce 1973 byl jmenován jedním z tajemníků kanadského ministerského předsedy, Rt. Hon. P. E. Trudeau-a. Po svém zvolení do parlamentu v r. 1974 za oblast St. Paul, dostal funkci státního tajemníka v září 1976. Od roku 1980 do října 1982 byl ministrem pro vědu a technologii. Od března 1980 byl také ministrem ovzduší. Je aktivní v několika parlamentních výborech.

Narodil se v Hamiltonu 28. listopadu 1933, do škol chodil v Torontě. Na torontské univerzitě studoval politické vědy. Pak studoval v Paříži a v Oxfordu. Než se dal do politiky, přednášel jako profesor na torontské univerzitě a působil jako poradce kanadského velvyslanectví v Paříži. Do roku 1968 pracoval jako osobní tajemník ministra M. Sauvé-ha. Patří mezi nejaktivnější fed. ministry.



The Premier of Ontario

December 1983

It is with great pleasure that I extend my warmest Christmas greetings to your readers, on behalf of the Government of Ontario.

This is a special and joyous time of the year, a moment when people of different race, culture and language throughout the world are united in a spirit of caring, of sharing, of reaching out to one another in renewed hope for brotherhood and goodwill amongst all mankind.

Let us resolve together that this spirit of generosity and compassion will endure forever in our hearts and minds, so that the human family may at last achieve the binding peace on earth that we have sought.

May I also express to all of you my gratitude for giving so deeply of your hands and hearts to the growth and development of our province and our country, and offer to each and every one my very best wishes for a most happy Christmas and a rewarding New Year.

William G. Davis

## Besuch beim Regierenden Fürsten von Liechtenstein

božnost vedl dp. Liber Koval, oltář byl vyzdoben obrazem sv. Cyrila a Metoděje a českým praporem. V kapli seděl vládnoucí kníže František Josef II. /na obrázku vpravo/, dr. Josef Kratochvíl /na obrázku vlevo/ a skupina našich krajanů, mezi nimiž byli např.: umělec dr. Dušan Pandula se svou paní, spisovatelkou Renatou, hudební skladatel a klavírní virtuos Jan Novák, čs. lékaři dr. Felix Uhl a dr. Štěpán Škoda. Mezi přítomnými byla i delegace čs. kat. skautů a čs. Orla v exilu. Kníže, který miluje naše země a žil část svého života na Moravě, byl českými písněmi dojat. Jeho snacha, korunní princezna Kinská, mluvila s hosty česky. Autorem fotografie byl krajan Jan Pošva z Basileje, věrný čtenář "Kanadských Listů". Zapůjčil nám ji prof. Josef Kratochvíl, známý čs. skaut v exilu.



## »APOKALYPTICKÉ ZNIČENÍ«

Pro Židy a Izrael rok 1984 již začal. »Thashmad« hebrejské jméno pro nadávno začatý rok 5744 židovského kalendáře, znamená totiž jako »apokalyptické zničení«. Tato věštbá samostatně působí v Izraeli rozpaky a experti židovské mystiky našli utěšující řešení: »Thashmad« - »apokalyptické zničení« znamená opravdu zničení, ale zničení nepřátel Izraele...

## DIVÍTE SE?

Dne 7. října t.r. byl ze Švýcarska deportován do Prahy čs. žadatel o politický azyl Lumír Polach. Mluvčí švýcarské vlády prohlásil, že to byla chyba. Třicetiletý elektrikář L. Polach trávil dovolenou v Jugoslávii a odtamtud se mu podařilo přejít ilegálně do Itálie a dále do Švýcarska. Při žádosti o politický azyl neuvedl ani jeden politický důvod a původně prý bylo rozhodnuto, že bude vyvezen do Itálie nebo do Jugoslávie, kde je nyní možné žádat o azyl. Někdo to popletl a místo do Bělehradu ho posadili do letadla s cílem Praha. Tam si Polach - podle švýcarského tisku - vyřídil nutné formality a pracuje zas na svém místě jako elektrikář. Naši lidé žijící ve Švýcarsku vidí v celé záležitosti něco víc: 2.000 z nich stále čekají na vyřízení jejich žádostí o azyl a nyní mají obavy, že jejich žádosti nebudou kladně vyřízeny a že budou vystěhováni. Dostali jsme do redakce několik dopisů ze Švýcar, od našich čtenářů, kteří zásadně odsuzují všechny tzv. uprchlíky, kteří si na půdě Švýcarska u čs. zastupitelských úřadů požádali o tzv. úpravu vztahů k dnešnímu komunistickému režimu v Praze čili o povolení emigrace se zpětnou platností. Mimo poplatek se tito lidé zavázali k něčemu, co uvádíme níže a co se nemusí líbit švýcarské vládě, pokud si nechce pro případ válečného konfliktu vybudovat v zemi nepřátelskou pátou kolonu:

Prohlašuji, že v době, kdy jsem se zdržoval v cizině bez povolení čs. úřadů, nezužastňoval jsem se aktivně politické činnosti proti ČSSR nebo některému státu světové socialistické soustavy a nebyl jsem členem ani jsem nepodporoval nepřátelské politické organizace nebo akce emigrantů proti ČSSR. Prohlašuji, že při pobytu v cizině nebudu svým jednáním poškozovat dobré jméno a zájmy ČSSR a států světové socialistické soustavy.

# Kanadské Listy

INDEPENDENT MONTHLY  
IN CZECH AND SLOVAK LANGUAGES.

Publisher and Editor: Mirko Janeček.

Články, objednávky inserátů, opravy  
adres a předplatné lze poslat na:  
"KANADSKÉ LISTY", Box 520,  
Station "D", Toronto, Ont. M6P 3K1.

Pokud jsou články podepsané, nemusí  
se redaktor stotožňovat s jejich  
obsahem.

Předplatné na 1 rok:

Kanada a USA ... \$ 10:00  
zámorí loď ... \$ 12:00  
zámorí letecky ... \$ 15:00

## LIDÉ MEZI NÁMI



Sympatický krajan Štefan Rievaj je  
majitelem restaurace a kavárny Café  
de la Paix v Colomade, 131 Bloor  
St. West, vých. od Avenue Rd. v Toron-  
tě. Doporučujeme!

## ČESKOSLOVENSKÝ LEV

provedený ve 14K zlatě

Jako přívěšek k náramku, medailon,  
jehlice do kravaty nebo do klopky.

Velikost 1 (ilustrovaná) — \$120 a daň  
Velikost 2 (menší) — \$49 a daň

Veškeré opravy, předělávky,  
odhady zlatých a stříbrných šperků

J. M. KLEIN - ZLATNÍK

5 Shuter St., Toronto  
'vedle MASSEY HALL) 862-0807  
zasíláme na dobírku

## ZE ŽIVOTA KRAJANŮ



Na nedávné besedě na počest O. Hasel-  
mana ze Švýcarska se sešli tito dva o-  
bětaví krajanští pracovníci: vlevo-  
nynějšť předseda Masarykova Institutu  
Jan Trávníček a upravo- inž. Karel Bu-  
zek. Ten ve své poznámce potvrdil, že  
u kolébky našeho krajanství žijícího  
v Torontě stáli naši krajané ze Slo-  
venska. Měl při tom hlavně na mysli  
skupinu kolem br. Matúše Pavlíka.

■ JIŘÍ MORAVA měl příležitost  
odevzdat osobně při nedávném slavnostním aktu v Innsbrucku rakouské  
excisaforně Zlatě exemplář svého  
historického pojednání „Der k. k.  
Dissident Karel Havlíček (1821-  
1856)“. Torontské nakladatelství 68  
Publishers tiskne Moravovu knihu  
„C. k. dissident Karel Havlíček“,  
první jeho úplný životopis po 100 le-  
tech.

### Nová publikace

Právě vyšla nová básni-  
cká sbírka "KORÁLY SLZ"  
od Vlastimila Jaroslav-  
ského/vlastním jménem R.  
Vágnier/, v graf. úpravě M.  
Cimburka, s ilustrací L.  
Bendové. Cena \$ 9 s poštovným.

Objednávky na adresu:  
R. Vágnier, Apt. 6., 30 Hot-  
spur Rd., Toronto, Ont.  
M6A 1K6.  
Tel. 781-4807.

## ZPRÁVY Z KANADY

V Torontě zemřel gen. Neil Ritchie,  
86, který velel i našim vojákům v To-  
bruku v r. 42. -- Ve Vancouveru se jel

motoc. závod Supercross. -- Asi 300 etnických novi-  
nů poobědvalo s B. Mulroneym v Torontě 19. 11. --  
Estonci budou mít Světový kongres v Torontě od 8.  
7. 84. Čestným patronem je ont. premiér Davis. -- G.  
Bonavia připravuje knihu "Immigrants we read about!"  
-- Kanada přijme v r. 1984 max. 95.000 nových přistě-  
hovalců. -- Kan. občanství v Mississauga se uděluje  
v č. 90 Dundas St. West. -- Sen. P. Yuzuk promluvil 17.  
11. v kan. senátu k výročí nezávislosti Litvy. --  
6. a 7. 1. uspořádá Ont. Multic. Theatre koncert v Pre-  
miere Dance Theatre, Harbourfront. Vystoupí m. j. so-  
pranistka Jindra Polívková. Lístky: 869-8412. -- V  
Gander, Nfld. zlepšili recepční středisko pro žada-  
tele o azyl. Orientační publikace jsou v mat. jazy-  
cích Poláků, Vietnamců a španělsky mluvících osob. --  
Trénink CPR je zdarma v Torontě: tel. 947-7795. --  
List "Our Canada" přinesl článek o tom, že geniové  
lidstva jako např. T. Edison, Albert Einstein, Winston  
Churchill, Sir Isaac Newton a Charles Darwin, byli  
svými učiteli v obecné škole označeni za podprůmě-  
rné žáky, kteří to v životě nikam nedotáhli. Ein-  
stein se nenaučil mluvit před svým devátým rokem.

## Před deseti lety zemřel redaktor Falta

JOZEF FALTA se narodil 17. října 1885  
v Železném Brodě. Vystudoval ob-  
chodní akademii v Náchodě. Za první  
světové války musel narukovat k ra-  
kouské armádě, v roce 1919 se jako  
dobrovolník zúčastnil boje proti ko-  
munistické invazi na Slovensku.

Za první republiky byl novinářem, re-  
daktorem deníku Duch času v Ostravě  
(únor až květen 1921), šéfredaktorem  
deníku Stráž socialismu v Brně (1921  
až 1927), šéfredaktorem deníku Ruch  
v Brně (1927 až 1931) a parlamentním  
redaktorem Práva lidu v Praze (1931  
až 1935). Přispíval též do měsíčníků  
Panorama a Magazin. Přeložil spis  
Karla Kouckého Demokracie a Dikta-  
tura a knižně vydal Dějinný vývoj so-  
ciální demokracie československé  
(Brno 1928). Osobním tajemníkem  
předsedy senátu československé  
republiky dr. Františka Soukupa byl v  
září 1935 do června 1939. Falta napsal  
několik kapitol do Soukupova díla  
Revoluce Práce (1938). Byl členem  
Čs. sociální demokracie, Syndikátu  
Čs. novinářů a tajemníkem senátor-  
ského klubu strany. V dubnu 1923 se  
oženil s Lidou Pospíšilovou. Syn Sta-  
nislav (\* 12. 2. 1924 v Brně) byl za  
války vězněn a pak pracoval jako lékař  
ve Výzkumném ústavu.

V červenci 1939 přešel Falta polské  
hranice a v srpnu se přihlásil do Čs.  
legie u konsula v Krakově. Stal se před-  
sedou Ústředního emigrantského  
výboru v Polsku. V říjnu 1939 se mu  
podařilo se skupinou civilních emi-  
grantů překročit hranice u Przemyslu  
a pak putoval přes Lvov, Litvu, Lotyš-  
sko a Estonsko do Švédska. Své zá-  
žitky opsal v knize Přes fronty a přes  
hranice (New York 1943).

Ve Švédsku byl od prosince 1939 do  
května 1941. Nejprve žil v táboře Stat-  
vik-Baden u Eskilstuny a od února  
1940 ve Stockholmu. Přispíval do švéd-  
ského socialistického tisku, přednášel  
v Čs. kolonii, cizím emigrantům a ve  
švédských dělnických organizacích.  
Spolupracoval s vyslancem dr. Kuče-  
rou, poslancem Taubem a paní Posse-  
Brázovou. V květnu 1941 odejel přes  
Moskvu, Vladivostok a Filipíny do USA.  
Do Chicago přijel 4. srpna 1941. Od říj-  
na měl pravidelné týdenní komentáře

na rozhlasové stanici WEDC. Cetné  
svazky jeho komentářů jsou uloženy  
v archivu University of Nebraska v  
Lincolnu. Současně pracoval Falta pro  
newyorskou Československou infor-  
mační službu a od září 1941 pro Čs.  
národní radu americkou. Jeho manžel-  
ka zemřela v Čechách v prosinci 1944.  
Falta se již do Čech nevrátil.

Od února 1945 do dubna 1948 byl re-  
daktorem měsíčníku Svobodné Česko-  
slovensko, který vydávalo České ná-  
rodní sdružení. Falta se dostal po  
únoru 1948 do ideového rozporu s  
vedením Sdružení. Dubnové číslo pří-  
pravené Faltou (a již vytištěné) bylo  
nahrazeno novým výtkem, z něhož  
byly odstraněny odstavce kritické  
k novému režimu v Československu.  
Proto také Falta přestal být jednate-  
lem Českého národního sdružení.  
Falta byl též členem Amerického  
Sokola, Sdružení českých novinářů  
a rozhlasových komentátorů v Ame-  
rice, členem a fečníkem Svobodné  
obce v Chicagu.

V Americe publikoval brožury Za Fran-  
tíškem Soukupem (New York 1941),  
Rusko, spojenec Ameriky včera a dnes  
(Chicago 1942) a vydal TGM, sborník  
k oslavě stého výročí narození T.G.  
Masaryka (Chicago 1950). V roce 1951  
se oženil s Jiřinou Králíkovou. Její  
zásluhou byl Faltův písemný materiál  
uchován. Od roku 1951 až do roku  
1970 byl redaktorem Denního Hlasa-  
tele v Chicagu. Psal pod pseudony-  
mem Z. Brod. Josef Falta zemřel 9.  
června 1973. Jeho popel je uložen na  
Českém národním hřbitově v Chicagu.  
"PL" Dr. ZDENĚK HRUBAN

## Pražské uzenářství

638 Queen St. West,  
TORONTO, ONT. M6J 1E4

Majitel: J. Pichlík  
Tel.: 364-1787

Esterhazy, Sask. 1958-59: rodina našeho známého příkopníka na prérích  
Aloise Glázera. Sedící zleva: Hetta/manželka Lionela Glázera/, Mary No-  
rek/roz. Glázerová/, Alois/Louis/Glázer-nar. 1874, + 1960, jeho manželka  
Anna Glázerová-nar. 1880, + 1964, a Jean Brumanski, roz. Glázerová. Stojí-  
cí zleva: Gerald Norek, Lionel Glazer, Rev. Wesley Glazer-nar. 1904, + 1955.  
Na obrázku chybí dcery Ann-Louise, Laura a Regina/provd. Janečková/.

# kultura EPILOG K DENNÍKU

V prosinci 1981 zemřel v Torontě ve věku 81 let Victor Kugler, který skrýval se svým obchodním společníkem v Amsterdamu před Gestapem po dva roky čtyřčlennou rodinu Otty Franka a čtyři další osoby židovského vyznání. Kanadské Listy z prosince 81 shrnují fakta týkající se Kuglera, Annina otce Otty Franka, jenž zemřel v srpnu 1980 ve Švýcarsku ve věku 91 let, a torontského skladatele Oskara Moravce /Morawetz/, jenž roku 1970 napsal kantátu pro soprán a orchestr, Z deníku Anny Frankové /From the Diary of Anne Frank/. K dvouletému výročí smrti Victora Kuglera, který se stal symbolem lidské slušnosti a statečnosti, posílám Kanadským Listům několik doplňků, jež jsem čerpal ze studie Anne Frank's Diary: the Epilogue, od Gaynor Jones, uveřejněné v Maclean's bezprostředně po smrti Annina otce.

Skladatel Moravec oddaloval dlouho četbu Deníku, vydaného po jeho objevení v r. 1947, z obavy, že ho obsah příliš rozruší. Ztratil totiž většinu svých příbuzných a přátel za holocaustu. Četl ho teprve r. 1967. Vzdor časovému odstupu měly na něho pasáže z Deníku silný impakt, jenž rezultoval v dvacetiminutovou kompozici, jež byla v květnu 1970 premiérována v Torontě. Na jaře 1972 ji provedl Toronto Symphony Orchestra v Carnegie Hall za řízení Karla Ančerla. Od té doby pronikala do světa a podle odhadu hrálo skladbu již 150 renomovaných orchestrů ve všech světadílech. --Moravec neutil deníkových pasáží týkajících se přímo Anny, nýbrž její kamarádky z dětství, Lies Goosen. Skladba začíná pasáží, v níž Anna-po předspankové vizi-píše o Lies: "Stála přede mnou v hadrech, vychrtlá, vyčerpaná, a velkýma očima se vyčítavě dívala na mne, jakoby říkala: Anno, proč jsi mě opustila? Pomoz a zachraň mne z toho pekla!"- Původně, po zatčení a odtransportování, považovaly obě dívky jedna druhou za mrtvou. Po evakuování Osvětimi Němci, neuvěřitelnou náhodou se uviděly přes dráty sousedících bloků smrti v Bergen-Belzenu. Co však viděla Lies, nebyla vize jako kdysi u Anny, nýbrž skutečnost: v kruté zimě stála za ostatním drátem v lehkém vězeňském stejnokroji dohola ostříhaná Anna/bez své jediné divčí marnivosti, bez svých krásných uhlově černých vlasů/ se dvěma uhly černých očí v hlubokých důlcích, které prosily o jídlo! Lies nevěděla, že brzy na to, v březnu těsně před osvobozením, Anna uhynula. Nebyla jí ještě 16. Její starší sestra zemřela první. Sestry netušily, že jejich otec je naživu... Když se fronta blížila k táboru, byla Lies se svou čtyřletou sestrou naložena s jinými na dobytčák. Naštěstí byl vlak s vězni osvobozen 23. dubna. Spojenci a Červený kříž poslal Lies do Holandska. Po doslechu o tom šel Otto Frank tři dny pěšky z Amsterdamu do Maastrichtu, aby ji tam navštívil v nemocnici. Tehdy ještě Lies věřila, že Anna byla odtransportována do Švýcarska, a že holocaust přežila.

Po rozhodnutí napsat skladbu podle Deníku, potřeboval Moravec souhlas vydavatelů. Spojila ho s nimi CBC. Tak začala známost s Otto Frankem, několik setkání s ním ve Švýcarsku a dlouholetá Moravcova korespondence s ním. Od něho slyšel, že Kugler žije v Torontě, že Lies nezahynula a že se provdala později za jistého Waltera Picka do Jeruzaléma. Skladatel však na textu a na své hudbě nic nezměnil: Když psala Anna svůj deník, byla pro ni Lies symbolem utrpení a osudu všech jejích zahynuvších přítelkyň a souvěrců. A při tom zůstal i Moravec. --Při torontské premiéře skladby předal Victor Kugler sólistce Lois Marshall kytici růží, poslaných Otou Frankem ze Švýcarska. --Čtenáře Deníku a zvláště pak ty, kteří viděli stejnojmennou divadelní hru nebo film The Diary of Anne Frank, budou zajímat osudy osmi ukrývaných osob. Byli to Otto Frank, jeho žena Edith, obě dcery Anne a starší Margot, Van Pelz/podle Anny Van Daaan/, jeho manželka a jejich syn Peter, a zubař Dussel. Otto jediný z nich přežil, a to čistou náhodou. Před evakuačním transportem byl zcela vyčerpaný a nadto zbit pro pomalé škrábání brambor. Zůstal v táboře jako invalida k zlikvidování esesmany. K tomu však už nedošlo pro rychlý příchod sovětského předvoje, před nímž SS překotně opustila tábor. Ostatní ze skupiny osmi zahynuli. Manželé Pelzovi v osvětimském táboře, další na evakuačních pochodech nebo v jiných táborech; Anna s Margot podlehly skvrnitému tyfu v Bergen-Belzenu. Kuglerův společník zahynul v koncentráku též. Kugler /u Anny Kraler/ koncentrační tábor přežil. Po jeho odchodu v r. 1981 zůstává tu pouze Deník. Přežil a přežije proto, že jde o vzácný lidský dokument o nelidskosti. Zachycuje také jemně první citové záchvěvy třínáctileté dívky k mladému chlapci Petrovi. Anna dojemně napsala, jak trpěla: "jako zpěvný pták, jehož myšlenky a křídla byly brutálně vytrženy, a jenž-pokoušeje se o let ve tmě-naráží na dráty klece". Vzdor tomu statečně uzavírá, že věří v lidskou slušnost! NB. Deníkem bylo inspirováno několik jiných skladatelů. Z kanadských k nim patří Godfrey Ridout.

Miloš Vítek, Montréal.



80? Napřed jme si mysleli, že to je typický žert Zdenka Pražského, když nám napsal, že začátkem prosince oslavil své 80. narozeniny známý komik Jára Kohout. Ale je to pravda a tak mu posíláme naše blahopřání. Proslavil poúnorovou vlnu také tím, že v předvečer svého ilegálního odchodu vystoupil v jistém pohraničním městě před audiencí Stbáků a pod. Během programu přišel na jeviště s hořící svíčkou a významně prohlásil: "Já fouknul". Diváci se smáli a J.K. tyž večer fouknul..

## Historie kralické tiskárny

V mírné kotlině jedné z nejkrásnějších krajín okoli Brna, ohraničený hlubokými jehličnatými lesy leží Kralice. Skromná obec, mající bezmála tisíc obyvatel. Skromná obec, oblíbená především jako východiště mnoha turistických výletů. A právě tady před staletími králčejí dějiny, když zde našla sídlo známá ivančicko-kralicko-lešenská impresie, jednoty bratrské, která svým významem daleko přesáhla hranice našich zemí.

Historie kralické tiskárny je bohatá – stejně slavná jako tragická – taková, jaký byl život našeho lidu od poloviny 16. věku do nejkřutějšího období o sto let později. Pracovat začíná ilegálně roku 1562 v Ivančicích. Buduje ji tam hluboce vzdělaný pferovský rodák Jan Blahoslav, jedna z velkých postav českých kulturních dějin. Při zesilující perzekuci nekatolíků stále silnější habsburskou mocí hrozí tiskárně v Ivančicích vyžazení a zničení. Vedení tiskárny, do jehož čela se po Blahoslavově smrti dostávají Zachariáš Solín a Izaiáš Cibulka, odborníci, kteří pozvedli českou polygrafii té doby na vysokou evropskou úroveň, přijímá pohostinství vlivného moravského nekatolického šlechtice Jana Staršího ze Žerotína na jeho pevné tvrzi v Kralicích. Bylo to v létě roku 1578 – před 405 roky.

Z dílny pilných předkladatelů a tiskařů vyšlo během dvaatřiceti kralických let více než 70 knižních titulů – vesměs typograficky dokonalých cenných zdrojů ryzí češtiny, šifletů hlubokých sociálních i náboženských myšlenek reformace. Mezi nimi vyniká jedinečná Bibli česká (až později známější pod jménem Kralická) – stěžejní dílo tiskárny, které se stalo pokladem české literatury a studijní dokonalé češtiny po několik staletí. Jazyk kralických předkladatelů byl normou nejen spisovatelům reformace, ale i pobělohorským autorům katolickým, a také pozdějším národním buditelům. A nelze pominout, že «bibliční» byla též po staletí pojítkem mezi českým a slovenským národem.

Bohatou a záslužnou činnost v Kralicích ukončila bělohorská tragédie. Byla uzavřena bratrská škola, knihařská dílna a po prvním útoku císařských vojsk na tvrzi v roce 1620 bylo zařízení tiskárny ukryto přímo na nedalekém Žerotínově sídle v Náměstí. Když se však i tento mocný šlechtic rozhodl o devět let později pro těžký úděl exulanta, stěhuje se «impresie» nejdříve na další Žerotínovo panství – Přerov, a zanedlouho definitivně do zahraničí – do polského Lešna. Zde se odehrává poslední kapitola historie tiskárny. Trvá čtvrt století a je neméně významná. Především proto, že se jejím správcem stává sám Jan Amos Komenský a ze 125 lešenských tisků je jedním z prvních právě jeho Labyrint světa. Tiskářský lis, který prošel Ivančicemi a Kralicemi, dal v Lešně světu ještě 37 Komenského děl, než přišel definitivní zánik. Osm dní trval tragický požár, důsledek švédsko-polské války, který dokonale zničil tiskárnu včetně několika vzácných dalších Komenského rukopisů.

Slavná «impresie» přestala existovat, ale není toho málo, co se z ní dochovalo. Na čtyři tisíce olovených liter, jejichž materiál je obdobný dnešnímu, řada drobných nástrojů k sazbe i tisku – to vše je doslova světovým unikátem a vše bylo nalezeno na půdě obce Kralic. První výzkum tu byl zahájen shodou okolností právě 300 let po lešenské zkáze – v roce 1956. Ujalo se jej historické oddělení Moravského muzea v Brně. Také kraličtí občané udělali pro památku slavných tiskařů mnoho. Především je to krásná budova Památníku kralických tisků vybudovaná svépomocí. Památník byl postaven v sousedství odkrytých základů tvrze a byly v něm soustředěny vybrané staré tisky i archeologicky objevené památky, jež přehledně osvětlují jak bohatou historii vlastní tvrze, tak především vývoj a význam zdejšího – jednoho z prvních polygrafických středisek.

/"Víd. Svob. Listy"/



Čs. exilový novinář Libor Brom, nar. 1923, vydal svou další knihu: nazývá se "Útokem" a na 233 stranách přináší nejvýznamnější autorovy články a přednášky.

Studoval na technice a KU v Praze a po odchodu z vlasti na univerzitách v Kalifornii a v Kolorádu.

Jeho články mají bezesporu pravicové zaměření a před jeho pilností a obětavostí musíme smeknout. Jsou lidé, kteří ho označují za nejprůběžnějšího pionýra budoucí sjednocené křesťanské Evropy. Kniha vyšla pod patronací Comenius World Council, 247 South St., Hartford, Conn. 06114, USA. Cena knihy není uvedena, ale bude to nejméně \$ 10. Bromovi jde o politický smír v exilu.

## Národní divadlo



Pojištění je věc důvěry

Přes 30 let služby naší veřejnosti s největší kanadskou životní pojišťovnou

**SUN LIFE OF CANADA**

VLADIMÍR VÁLEK, C.I.U.  
Senior Representative

Tel. 232-1620

58 Aberfoyle Cr., Suite 400  
/Proti Islington Subway Station.

Toronto, Ont.  
M8X 2W4

JIRINA FUCHSOVÁ:

# Jamboree

(věnováno Iřakimovi)



1920 Olympia Arena, Londýn, Anglie  
1924 Ermelunden, Kopenhagen, Dánsko  
1928 Arrowe Park, Birkenhead, Anglie  
1933 Gödöllő, Maďarsko  
1937 Vogelenzang, Bloemendaal, Hol.  
1947 Moisson, Francie  
1951 Bad Ischel, Salzkammergut, Rak.  
1955 Niagara-on-the-Lake, Ont., Kanada  
1957 Sutton Park, Sutton Coldfield, Ang.  
1959 Mount Makiling, Filipíny  
1963 Marathon, Řecko  
1967 Farragut State Park, Idaho, USA  
1971 Asagiri Heights, Japonsko  
1975 Lillehammer, Norsko  
1983 Kananaskis Country, Alberta, Kan.

40 km východně od Banffu, 90 km západně od Calgary.

16 000 skautů, skautek, rádců a vedoucích z 94 zemí.

2500 dalších dobrovolníků, bezplatně zabezpečujících programovou náplň, stravování, lékařské služby, bezpečnost.

Žluté školní autobusy, obstarávající kyvadlovou dopravu denních návštěvníků mezi vzdálenými parkovišti a centrem mezinárodního stanového velkoměsta.

Centrum se jmenuje MATIMAVIK, jeho název je vypůjčen z eskymáckého jazyka Inuit a znamená »shromaždiště«.

Ohromný žlutobílý stan se suvenýry a památkovými předměty všeho druhu.

Poštovní úřad, kde jsou k dostání First Day Issue obálky i známky, vydané u příležitosti tohoto XV. světového Jamboree. Lékařská služba mající pohotovost 24 hodin denně.

Stránky s občerstvením.

Rada dlouhých stanů s nářadím pro opracování a zdobení kůží, kde si můžete sami vyrobit kožený pásek, náramek, přívěsek. Informační centrála.

Středisko pro tisk a komunikace.

A pak ... máte-li dostatek zvědavosti a dlouhé nohy ... tisíců akrů kanadské divočiny, pokryté taktéž tisícovkami stanů, stánků a plátěných kreací všech známých, představitelných i nepředstavitelných druhů ...

oficiálně zastoupeny, se v hojné míře postaraly taktéž mezinárodně pestré proudy denních návštěvníků....

Dny, během kterých se zlatá sprška prudkého albertského slunce často střídala s taktéž prudkým, tu krátce, tu déle trvajícím kanadským lijákem.

Zahajovací večer, kdy do nastoupených řad patnácti tisíc uniformovaných účastníků s vlajkoslavou a zástupů letně oděných diváků deset minut bubnovalo ledové krupobití banffské letní bouřky, aby dvě minuty před zapálením věčného ohně jako zázrakem ustalo a rozkleulo nad promočeným mnohatisícovým zástupem jiskřivou duhu od obzoru k obzoru...

Výpravy na horskou turistiku do Banffu nebo do Calgary na proslavené rodeo... Závoje v plavání či ve stavění vorů, na nichž bylo nutno bez nehody sjet úsek ledově chladné Kananaskis River... Věterní programy v každém z dvacíti pod-táborů, plně hudby, zpěvu a smíchu...

Neděle, 10. července. Nezapomenutelná polní mše, sloužená na hlavním prostranství, v deset hodin pro katolíky, v jedenáct pro protestanty, zatímco jiné denominace měly své obřady ve vedlejších areálech. Mladé tváře všech odstínů pleti modlící se Otčenáš, každý svým vlastním jazykem, přijímající tělo Páně z rukou calgarského biskupa a opakující retném francouzská slova: Vive Dieu, Vive Dieu, Vive Dieu...

»What is life, where is its meaning?  
Its in praising and adoring  
Let us all then raise our voices  
Glory to God, glory to God, glory to  
the Spirit ...«

A le bon Dieu ze svých výšin pohlédl laskavě na údolí pod Skalními horami a dal pro ten den větru a dešti dovolenou. I mohla toho dne odpoledne obloha nad stanovým městem rozkvést červenobílými padáky kanadských výsadkářů a sluneční paprsky se mohly bez rušivých vlivů mnohonásobně odrážet od běloskvoucích křídel proslavených kanadských Snowbirds,



kterí pro potřeby oficiálních i denních návštěvníků prováděli v modrém vysokou své letecké umění ...

A zážitek poslední: to už se slunce toho dne sklánělo k západu a od Skalistých hor, jako každý den v tu dobu, už zase vál silný vítr. Na prostranství před hlavním podiem se začalo odehrávat »Lord Strathcona Horse Show«. Nuže, ať si tomu domorodci fíkáji jak chtějí, pro mne to byli dragouni! Malovaní hoši v nádherně červených kabátcích, a – dále se to tak fíci – na ještě malovanějších koníčcích. A jak ti hoši v červených kabátech a kaštanovi hnědáci s nožkami jako strunky před očima mýma a očima všech ostatních diváků prováděli svou srdcestrhující, pečlivou a přesnou drezuru, přenesla mě noje paměť v duchu zcela jinam, daleko, daleko dítud.

Bylo to v Nitře, bylo to v roce 1933. Na travnaté pláni pod Zoborem stála ověšená tribuna, po jejích stranách vlajky. A na pláni před tribunou, čelem k představitelům vlády, stálo nastoupeno padesát dragounů. Ve dvou útvarech. Dva kráté pět krát pět řad koníčků s nožkami jako strunky. Čtyři řady hnědáků, jen první řady v obou čtvrcích jsou na bělouších. A potom, přesně jako ti tady dnes v Kanadě před mýma očima, se ty čtvorce ladné změnilý v kruhy, pak z mírného klusu se kruhy opět rozvinuly a následoval krátký přesný trysk z jednoho rohu travnatého prostranství do druhého. A během toho trysku, možná právě tak, jako to dělají ti dnes tady, bylo nutno napichnout na kopy a vynést ze středu malý bílý terč na důkaz pohotovosti, zručnosti, jezdeckého umění.

Kdo byli ti dragouni, kteří na Pribinových slavnostech v Nitře toho léta před půl stoletím v přítomnosti armádního generála Šnejdárka a členů vlády rozjařovali srdce diváků? Byl to jezdecký oddíl poddůstojnické školy 110 dělostřeleckého pluku v Nitře. A jak tohle všechno vím, když to bylo deset let před tím, než jsem se narodila?

Ach, táto, tak takhle, takhle tedy tančil i ten Tvůj běloušek v pravém čtvrci v první řadě, druhý zleva? ...

Potlesk diváků. Lord Strathcona Horse Show je u konce. Je podivné, jak je to vlastně všechno, všechno stejné ... Potlesk, koničci, jezdcí, vlajky, travnatá pláň, slunce a vítr ...

A přesto, přes všechny podobnosti je zatím všechno jiné. Strašlivě, krutě jiné. Či vinou, le bon Dieu, le bon Dieu, či vinou? ...

Západní vítr nadouvá záhyby vlajek po stranách podia. Jen na chvíli, na vteřinu se mi zazdalo, že vidím tu známou s modrým klínem. Ale bylo to opravdu jen pouhé zdání.

»Odkud jste?«, zeptala se mne před ohromnou mapou světa, znázorňující všechny země oficiálně zastoupené na světovém Jamboree – zatímco země z toho či onoho důvodu nezastoupené se na mapě skvěly oslňující bělostí – mladá paní v dobrovolnické uniformě.

»Ah, tamodtud, z jednoho z těch hilých míst,« mávla jsem rukou a ukázala jí Cipův odznak českého a slovenského exilového skautingu.

Pochopila: »Je to zlé, já vím,« řekla, »ale Bůh dá, že se mezi nás jednou vrátíte. A my vám zatím budeme držet místo ...«



Starosta čs. skautů ve světě, br. Velen Fanderlik, fungoval ve štábu Jamboree a uplatnil se zvláště jako tlumočník. Žije v Trail, BC.



V zastoupení všech býv. čs. skautů z okolí Toronta jel na Jamboree br. Vladimír Novák, m. j. také náruživý fotograf, na obrázku vlevo. Nic mu jinak neušlo, jen tu naši výpravu z NSR nemohla rezí 16.000 účastníků Jamboree. Na tomto obrázku je br. dr. L. Preisem-Ilikem ze San Diega, Kal., který se Jamboree účastnil jako činovník americké výpravy. Br. Novák několik set svých fotografií pečlivě seřadil do albumu, který posíláji byl k dispozici skautským oddílům kanadským v torontské oblasti, jakož i oblastní kanceláři GTR. Br. Vláša Novák samostatně věnoval sbírku svých fotografií centrále kanadských skautů v Ottawě.



Ač ne oficiálně, zastoupení jsme na tomto Jamboree přece byli: 15-tičlennou delegací našich evropských skautů a skautek, která byla částí výpravy západoněmeckého svazu DPSG a vedl ji bratr Filosof. Naši měli vlastní emblémy a vlajku. Díky patří nejenom jím, ale také všem dalším, kteří tuto reprezentaci čs. skautingu na Jamboree umožnili! Na letišti v Calgary na čs. výpravu čekal p. Václavek, který opatřil chybějící tábornické potřeby a i jinak se o ni staral, spolu s jednatelem místní odbočky Čs. sdružení p. Fišerou. Tábořiště bylo v národním parku Kananaskis, kde se nesměl rozdělovat žádný oheň. Tak po prvé v historii Jamboree se nekonal ani jeden táborový oheň! Všechna veřejná představení se nekonala při táboráctvích, ale na podílech v podtáborech. Naše skupina byla velmi aktivní a všem zájemcům dávala letáčky v anglickém jazyku o našem čs. skautském hnutí a jeho historii /1913-1983/. Výprava děkuje touto cestou také p. Mackovi z Vanc. a p. Cormovi z Toronta.

## BOB MORAVEC - 70



Ve Strakoniciích v r. 1948.



V Kameronu po zranění.



Jako poručík alžírské divize spahiů gen. LeClerka 28. dubna 1944. Vlevo poručík americké armády Majerus, který Bobovi zachránil život.

spolek četaře Hniličky", k podpoře bratří legionářů nacházejících se v tísni. Spolek existuje i dnes. Bob Moravec se stal známý v kanadských skautských kruzích jako vedoucí 8. oddílu v Don Mills. Uměl to a jeho svěřenci ho měli rádi. Za tuto obětavou práci se mu dostalo uznání nejen od rodičů, ale i od jeho skautských nadřízených.

Byl jedním ze zakládajících členů Mysliveckého spolku NIBOWAKA. V jeho rámci dal podnět k vydávání klubovního měsíčníku, který po celou řadu let vzorně redigoval. Bulletin byl populární mezi milovníky přírody a nabádal je k ochraně přírody.

Na odpočinek od firmy p. Machaně odešel sice v r. 1977, ale to znamenalo jen, že se s větší energií věnoval své krásné farmě nedaleko Bancroftu, Ont. Mimo jiné tam pěstuje pstruhy a cvičí svého Českého Fouska.

K významnému životnímu jubileu mu blahopřejeme!

MJ

**ČSSR** V čs. továrnách se pod komandem organizují petice proti americkým raketám v záp. Evropě, zatímco u Vimperku a jinde jsou instalovány tajně nové sovětské rakety. Proto studenti v Brně a jinde organizují petice proti sovětským raketám. -- V Horních Berkovicích "v léčení" se nachází Milan Vlk, který 1.5.83 upozornil veřejně na oběť Jana Palacha vylepením letáku na děčínském náměstí. -- Režim odmítl pustit dr. Jiřího Hájka na Mirový kongres do Maďarska. -- V obchodech není toaletní papír; proto stoupl nákup papírových ubrousků. -- "Tribuna" přinesla seriál "Atentát v č. 9", týkající se popravených nekomunistů Choce, Šádka a druhů po záhadné smrti maj. Augustýna Schramma. V r. 68. se jevílo pravděpodobným, že Schramma zabili Beriovi podřízení. -- 4. 12. přijal papež ve Vatikánu čs. zahr. ministra Chňoupka. Obsah rozhovorů je tajný. -- V Praze zemřel am. penzista Jan Kubíček. -- Američan vyhrál Zlatou přílbu! -- Čs. tisk vzpomněl nedožitých 90. narozenin prof. V. V. Štecha. -- Nový film "Putování Jana Ámose" o dvou dílech má všude velký úspěch. Hlavní roli zahrál Ladislav Chudík.

Jubilant je známý v naší krajanské veřejnosti svou

čestnou funkcí starosty čs. pavilonu "Praha" během Karaván v roce 1977 na Masaryktownu a znovu v roce 1981 na Yonge St. V obou případech by se čs. pavilon bez něho neuskutečnil. Byla to dřina, někteří mu jen házeli klacky pod nohy a nakonec z toho koukal jen nevděk a - finanční ztráta. Přece se Bob Moravec nevzdal a oba pavilony byly ve srovnání s jinými znamenité. Řekl mu to i sám starosta Toronto a Leon Kossar, šéf všech pavilonů a Karavány.

Začneme však od Adama: předně málokdo uvěří, že ten štíhlý muž, který nezná co to je pohybovat se pomalu a chodí vzpřímeně jako voják, oslavil 4. listopadu své 70. narozeniny. Absolutně neuvěřitelné, řeknou jeho přátelé. Ale je to pravda. Bohumil Jan Moravec se narodil v roce 1913 v Protivíně v jižních Čechách. Po vychození základní a střední školy se zapsal do vojenské akademie v Hranicích, odkud byl vyřazen v r. 1936 jako poručík jezdeckva. Během osudného podzimu r. 1938 sloužil na hranicích, přesněji: v Českých Hermanicích v Varnsdorfu, a v potyčce s nacistickými bojovky byl raněn. Po okupaci Němci v r. 1939 se zapojil do "Obrany národa" a když mu hrozilo zatčení, odešel na podzim r. 1939 přes Maďarsko, Jugoslávii, Řecko, Turecko a Syrii do Francie. Po kapitulaci Francie, odešel do severní Afriky. Tam se v r. 1942 připojil k armádě svobodných Francouzů gen. De Gaulle a byl přidělen ke Spahis Algerien divize gen. LeClerka. Do vlasti se vrátil 9. června 1945 a do civilu šel v dubnu 1946. Láska ke koním v něm zůstala a tvrdí se, že po odchodu inž. Steinitz z Nových Dvůrů u Písku, se Bob Moravec měl stát novým ředitelem tohoto státního ústavu pro chov koní. Je možné, že mu v této souvislosti nepomohlo, že sloužil na západě a místo dostal někdo jiný. Bob přijal práci v čs. závodech kovodělných a strojírenských v Praze. Den před komunistickým pučem - v únoru 1948 - byl zatčen STB a obviněn se špionáže, pravděpodobně pro Francii. Propuštěn byl za 3 měsíce a věděl, že mu nezbyvá nic jiného, než nový exil. V září se mu podařil přechod "přes kopečky" do záp. Německa a odtamtud emigroval do Kanady.

V roce 1950 spolu s bratry Gedošem, Polákem, Orságem, Vaňkem, Šiklem a Šimečkem založil v Torontě Obec Legionářskou. K uctění památky kan. bratra českého původu, který se jako dobrovolník přihlásil k čs. letectvu v Anglii a tam padl, četaře Hniličky, založil "Podpůrný



Hnědák SAGAR ze státního hřebčína v Kladrubech nad Labem překonal s Pavlem Liebičem v sedle všechny rekordy Velké Pardubické: vyhrál ji třikrát za sebou! A to ročníky 1981, 1982 a 1983. V minulosti - těsně po 2. světové válce - se čestně umístil la klisna Lycaon, kterou pro závod připravil MVDr. Prokop Večeřa. Sagar pojede prý i příští rok. Bude mít zas úspěch?

## Naše kanadská armáda

Kanada nikdy nebyla militantně agresivní zemí.

Avšak když došlo k povolání dobrovolníků do kanadské armády, muži i ženy splnili oddaně a nesobecky svou povinnost. Tradice a zkušenosti z minulých let jsou dnes využívány ke zdolávání překážek a požadavků v budoucnu.

Kanadská branná moc je zodpovědná za hlídání a ochranu kanadského území. Je členem NORAD - paktu na obranu severní Ameriky, plní povinnosti člena NATO a zastává roli mezinárodního mírového zprostředkovatele.

Stejně jako tyto čistě vojenské úkoly plní kanadská armáda své poslání při pomoci za přírodních pohrom - povodních, lesních požárů, znečišťování vod a vzduchu, pátrání a záchranách lidských životů. Stavíme silnice a mosty. Hrajeme důležitou roli v rozvoji Kanady.

Trénujeme ve více než 60 oborech a více než 20 specializacích. Platíme univerzitní vzdělání těm, kdo splní patřičné požadavky.

Máte-li zájem o bližší informaci o možnostech pro mládež v kanadské armádě, navštivte nejbližší armádní náborové středisko nebo zavolejte 'collect'. Najdete nás ve žlutém telefonním seznamu pod heslem 'RECRUITING'.



THE CANADIAN ARMED FORCES  
LES FORCES ARMÉES CANADIENNES

Canada



Dne 3. října t.r. zemřel ve staré vlasti mjr. let. Miroslav Hřivok. Narodil se 10. prosince 1913 v Mokré Hoře a 20. 7. 39 opustil se šesti kamarády okupovanou vlast. Přijal k čs. vojenské skupině v Krakově pod č. 300. Do 26. 6. 40 internován v SSSR, pak přesunut na Střední východ. Byl u Tobruku. Od 21. 10. 42 sloužil u 311. čs. peruti jako palubní mechanik. Účastnil se mnoha nebezpečných bombardovacích akcí, ale měl štěstí a ze všech akcí vyvázl se zdravou kůží. Pro veselou povahu byl oblíben. Domů šel 6. 9. 45.

## SDRUŽENÍ PŘÁTEL LETCŮ

Další knihy v našem archívu: James J. Halley: "The Squadrons of the RAF", 379 stran; Andrew Brookes: "Bomber Squadron at War"/101. peruť RAF/, 144 str. Dále: O. Holub: "Rovnice řešená zradou", 372 stran, 1983; J. Modrovich: "Tri duby", 328 stran, 1975; Brodčejka: "Na západnom fronte", 530 stran, 1965; Jo Capka, DFM: "Red Sky at Night" paper-back, 190 stran. -- Vypůjčené: Bufka-Dostál: "...a dole čeká kat". Dar od rod. D.: R. Ströbinger: "Pobřeží v



členové našeho Sdružení přátel letců, p. Roger Darlington s manželkou Vee. Její otec byl slavný noční stíhač britské 1. peruti Karel Kuttelwascher. Společně přišli o něm knihu, která se bude jmenovat "Night Hawk". Pokud někdo o něm něco ví, nechť píše na adresu: R. Darlington, 35 Richmond Rd., London E11 4BX, England.

\*\*\*\*\*

plamenech" a A. Šiška: "KX-B neodpovídá". -- 28. 11. zemřel v Anglii kpt. let. Oldřich Doležal, DFC, po 13ti letech pobytu v nemocnici. Jeho popel bude v lednu 84 uložen na hřbitově Brookwood. -- Pí Božena Gutvaldová z ČSSR navštívila hrob svého manžela-letce v Catterick u Newcastle. Rtm. Josef Gutvald z Třeště, stíhač 313. čs. peruti, zahynul 27. 5. 1941. -- Máme snímek kpt. M. Manfelda, G/C D. Bašera a královny-matky z r. 1974 v Londýně. -- V říjnu t.r. navštívil Anglii a své přátele tam býv. noční stíhač 68. peruti Karel Šeda. -- Další fotografie v našem archívu: Sgt. Adolf Procházka, 311/byl u Tobruku; gen. Janoušek, dr. Beneš a gen. Ingr; posádka Velouše - Valniček, Kauer, Gedeš, Kondziolka, Skrinár a Novosád; gen. Janoušek a gen. Vicherek; plk. L. Budín a dr. Beneš; četař Emil Boček a čet. Jar. Řehoř. -- Major v.v. F. Loucký besedoval s modeláři v Nučicích. Rád by navštívil hroby svých přátel v Kanadě a na Bermudách, příp. přátele v Americe. -- Dr. Miloš Vítek v uznání našich snah daroval Sdružení přátel \$10. -- O Dušičkách navštívila početná delegace našich, v čele s dp. J. Langem a mjr. let. Liškutínem, čs. vojenský hřbitov v Brookwood. -- P. Radosta napsal do "Svobody" v září 83 článek o F. Louckém "Z pekla štěstí". -- Sháníme knihu A. Molla "The Armed Forces of WW2", uniforms and insignia, Orbis, Londýn. --

Neznámý kan. Čech v min. čísle je Steve Nagy, po matce Slovák. Žije kdesi v Kanadě. Na křídle vedle P. Taubera není Velvarský, ale Fred Holzner, jehož vdova žije v Jižní Africe. -- Máme podrobnosti o štrtm. let. J. Dygrýnovi z Humpolce, který zahynul 4. 6. 42 a je pohřben ve Westwell v Kentu. Desku na jeho rodném domě odhalil v r. 46 plk. let. A. Hess-foto máme. -- Npor. Jiří Král sloužil před válkou v Hradci Králové, zahynul tragicky ve franc. kampani /zastřelen franc. vojáky, když se snažil k zemi z hořícího letounu/. Jeho portrét byl na dvou čs. známkách - máme je. -- Vdova po záp. letci Plaňavovi žije znovuprodaná v Belgii. -- Krásnou ván. kartu nám poslal Joe Bílek. -- Hurikán UP-A 605. peruti RAF je na prodej za US \$ 400.000 ve Skotsku. Mezi zájemci je Can. Warplane Heritage Foundation v Hamiltonu, která má už přes 40 "válečných" letadel. -- Čs. tisk přinesl články o plk. Jar. Hlado a Karlu Pavlíkovi /zahynul 5. 5. 42/. Také o Ant. Kubizňákovi, který se svou posádkou /Baumruk, Hudec, Leskauer, Bolfík a Jaromír Král/ zabýval při náletu na Wilhelmshafen 16. ledna 1941. -- Zd. Hrabica napsal článek "Nejde o modrého Mauritie" o čs. známkách s portréty letců a vojáků 2. svět. války /A. Vašátko, Jiří Král, S. Zimprich a j./ -- John a Hillary Sigmundovi nám poslali pozdrav a pěknou fotografii z Alp nad Locarnem. Na dovolenou do Švýcarska koncem ledna míří mjr. let. M. Liškutín. -- K. Šoř a M. Mansfeld trpí cukrovkou. -- Máme životní data mjr. let. F. Trejtnara. -- Snímek Mikuševského. -- Mimo Jiřího byli v čs. peruti také: Ludvík Král a Čeněk Král /zahynul jako střelec 311. peruti/. -- V Bedfordu žije bývalý pilot 311. peruti. -- Naši práci ocenil Flt. Lt. J. Hubička, DFC z Borden, Hants. -- "HR" přinesl článek "V karibském moři" o Josefu Pavelkovi, 311.-z hořícího letounu ho vynesl navigátor Láďa Nedvěd. -- Brookwood navštívil O. Dušičkách také plk. J. Šnajdr. -- Olga Stoupová, roz. Berounská, t. č. ve Švýcarsku, stále marně hledá svého bratra Ivo, který má žít do r. 1949 kdesi v Anglii. Kdo může pomoci, pište na naši adresu. Předem díky! MJ

Cpl. Ota VOREL byl u 312. čs. stíhačské peruti doslova všemělcem a nejvlivnějším mužem. Všichni si ho vážili a chodili k němu na poradu. Snímek je z roku 1941, kdy peruť operovala ze základny v Kenley. Byl svými kolegy nazýván "general factotum", protože všechno věděl. Jeho základní životní data nejsou známa - nerad o sobě mluvil. Při dlouhých hodinách pohotovosti dovedl však zajistit občerstvení, oškrábat přitele, vyložit karty a vysvětlit vliv hvězd na milostné záležitosti jednotlivců. Jako světo-občan par excellence se těšil velké vážnosti všech u 312.



Václav SMRČKA byl v říjnu 1925 velitelem světnice jako četař u 1. čs. leteckého pluku v Kobylisích. Honosil se titulem "polní letec akrobat". Velitelem letky byl npor. Knižovský, který přišel s legiemi po I. válce. Smrčka pocházel z Ml. Boleslavi, kde jeho rodina vlastnila mlýn. Z Prahy odešel už na podzim 1938 a zamířil do Francie, kde v r. 40. létal jako vál. letec. V Anglii byl instruktorem. Po návratu do vlasti se oženil - jeho paní vlastnila prý známou pivnici "U staré panny" v Praze. V r. 1960 navštívil Anglii. Žije?



Dne 24. prosince tomu bude už 10 let, co v Praze zemřel pplk. let. František TAIBER. Bylo mu pouhých 64 let. Narodil se 18. 11. 1909 v Bartošovicích v Orlických horách. Po vyučení strojním zámečnickem se dal k čs. letectvu. Pilotem se stal v Prostějově 1929. V letech 1935-39 byl pilotem ČSA. Po okupaci se dostal přes Polsko a Francii do Anglie, kde sloužil u 311. čs. peruti. Do vlasti se vrátil jako kapitán. V 50. letech pracoval jako stavební dělník, až před tím byl velitelem let. dopravního pluku. Do důchodu odešel v roce 1969. Měl mnoho čs. a anglických vyznamenání.



## Vzpomínáme našich padlých a nezvěstných v prosinci

desátník Jaroslav Novák, 15. XII. 1939, čs. letectvo ve Francii, rotný Jan Křivda, 16. XII. 1940, 311 čs. bombardovací peruť v RAF, četař Jiří Janoušek, 16. XII. 1940, 311 čs. bombardovací peruť v RAF, podporučík Jaromír Toul, 16. XII. 1940, 311, čs. bombardovací peruť v RAF, rotný Jaroslav Kučera, 19. XII. 1941, 321. čs. stíhací peruť v RAF, nadporučík Josef Mohr, 28. XII. 1941, 311 čs. bombardovací peruť, četař Rudolf Skalický, 28. XII. 1941, 311, čs. bombardovací peruť, rotný Josef Tománek, 28. XII. 1941, 311. čs. bombardovací peruť, rotmistr Bohuslav Přibada, 12. XII. 1943, 31 S. F. T. S. RAF, Kanada, rotmistr Václav Převost, 31. XII. 1943, 58 O. T. U. RAF, rotný Boris Zeman, 3. XII. 1944, 57 O. T. U. RAF, četař Jaroslav Kulhavy, 4. XII. 1944, 311 čs. bombardovací peruť v RAF, kapitán Eduard Zbrun, 4. XII. 1944, 311 čs. bombardovací peruť v RAF, desátník Václav Hrubý, 4. XII. 1944, 311 čs. bombardovací peruť v RAF, rotmistr Stěpán Petrášek, 4. XII. 1944, 311 čs. bombardovací peruť v RAF

četař-aspirant František Havránek, 4. XII. 1944, 311 čs. bombardovací peruť v RAF, rotný František Benedikt, 4. XII. 1944, 311 čs. bombardovací peruť v RAF, rotný Josef Šechtl, 4. XII. 1944, 311 čs. bombardovací peruť v RAF, rotmistr Anton Vanko, 8. XII. 1944, 312 čs. stíhací peruť v RAF, rotmistr Jaroslav Kauer, 23. XII. 1944, 310 čs. stíhací peruť v RAF, poručík Zdeněk Donda, 31. XII. 1944, 312 čs. stíhací peruť v RAF, poručík V. V. Havlíček, 23. XII. 1941, 240 Sq. RAF, poručík Leo Anderle, 10. XII. 1942, 138 Sq. RAF, rotný Václav Pánek, 10. XII. 1942, 138 Sq. RAF, nadporučík Viktor Křeha, 10. XII. 1942, 138 Sq. RAF, podporučík František Vaníček, 10. XII. 1942, 138 Sq. RAF, podporučík Miroslav Rozprým, 10. XII. 1942, 138 Sq. RAF, podporučík Josef Tesar, 10. XII. 1942, 138 Sq. RAF, štábní rotmistr Bohumil Hájek, 10. XII. 1942, 138 Sq. RAF

Čest jejich památce!

Po užívání našeho listu dostla nás smutná zpráva o letce, kterému se stalo, při kterém zahynul mjr. let. František Truhář. Z leteckých bylo byl několikrát těžce raněn a utrpěl těžké popáleniny. Zpráva je tím tragičtější, že zahynul v blízkosti svého rodu! Lemmici nad Popelkou

FEJETON

## VÁNOCE PŘED AUSCHWITZ

Jan Drábek

Jednoho zamračeného prosincového dne roku 1942 se táta hlásil, jak dostal nařizeno, u stráže v mohutné hale pražského gestapa. Odtamtud ho pak vedli dále chodbami, kde zvuk tlumily nekočné rudé koberce. Tehdy už slyšel o mučnících, které tam v přízemí byly, a jednu chvíli se doslova zachvěl. Ovšem v zápětí se zase vzbudil – nesmí přece dát najevo žádný strach. Vstoupil do kanceláře Ericha Pfitsche.

Komisař si tátu chvíli prohlížel a pak prohodil, že Němci dobře vědí o odbojové činnosti jeho skupiny. O tom, že již od začátku války vydávají časopis, ve kterém se otevřeně staví proti Němcům, že se snaží navázat radiové spojení s Londýnem a že někdy i vyvolávají přestřelky s gestapem. Tátova skupina byla už tehdy také decimována. Generál Eliáš byl již zastřelen, Antonín Pešl, vynikající novinář, skončil pod gilotinou. Poslanec Rašín čekal na popravu v německém vězení a Prokop Drtina – bývalý tajemník presidenta Beneše – jen tak tak uprchl do Anglie pod lůžkem v rychlíku Praha-Bělehrad. Ostatní se buďto skrývali nebo byli zatčeni.

Celá země žila ve strachu, Němci nedávno povraždili jako odplatu za Heydrichovu smrt skoro půl druhého tisíce lidí. V zemi vládla hlad, jídlo bylo na příděl a obchodovat na černém trhu se stalo smrtí. Ještě nedošlo k rozhodujícím německým porážkám, na východní a africké frontě. Pesimismus byl na denním pořádku.

Tátovou hlavou v tu chvíli táhly myšlenky na Auschwitz a Buchenwald. A najednou Pfitsch k jeho úplnému úžasu nabízel svobodu – ovšem jestli táta bude ochoten se stát donáščem. Má prý se definitivně rozhodnout hned po vánocích.

Co měl asi Pfitsch za lubem? Rozhodně žádné milosrdenství. Po válce ho totiž oběsili jako mnohonásobného vraha. Chtěl se snad vyhnout tomu, aby ještě dále zatížil svůj už tak těžký zločinný náklad právě před vánocemi? Ať už tomu bylo jakkoli, tátovi zbývaly skoro tři neděle. Už dobře věděl, jaká bude jeho odpověď, ale v mezidobí bude mít čas si to všechno dobře promyslet.

Doma máma uvařila čaj a zasedli, aby udělali patřičné plány na ty tři cenné týdny. Pfitsch si musel být vědom toho, že táta jistě zavrhne jakoukoli myšlenku na to, aby se »potopil« – aby šel někam do úkrytu. Tím by ohrozil život celé rodiny.

„Viš, máme dva syny,“ řekl táta, „a jeden z nás tu musí zůstat, aby se o ně staral.“ Máma smutně přisvědčila. Budou to asi ty poslední společné vánocce. Musí to tedy být vánocce, na které se bude vzpomínat.

Jášovi bylo deset let, mně sedm. Pro nás byl táta prostě advokátem. Netušili jsme nic o jeho odbojové činnosti, ani o jeho návštěvě na gestapu. Na to, co nás sledovalo, se pamatuji vlastně jen matně, ale táta a máma mnohě z toho zapsali. Pak také pomohly fotografie a pozdější vzpomínání při večeři.

Tehdy nám patřil báječně osamocený dům poblíže vesnice Pastviny v Orlických horách. Byl tam zděný krb, venkovská jídelna s hezkou lavičí, na které se pěkně sedělo. Ložnice měly nízké stropy, peřiny a bachratá kamna. Tam jsme se chystali strávit vánocce.

Jelo se tam vlakem a na otevřených saních. Hned, jak jsme přijeli, zatopili jsme v hučících kamnech, stavením se rozlilo blažené teplo a nemluvný, v poslední době zamyslený táta, byl najednou plný legrace. Žertoval, smál se, a než jsme vlezli do postele, začal zpívat i veselé vánoční koledy.

Den na to jsme si odklidili místo na bruslení na zamrzlém jezeře pod naším domem a s pomocí několika místních kluků jsme začli hrát hokej. V jednu chvíli jsem projel pravou obranou až k brance, kde hrál táta, střelil jsem mu puk mezi nohy a ani jsem se nezarazil. Tak, jak jsem byl, i s bruslemi na nohou, jsem letěl po střešní nahoru k domu a cestou jsem oznamoval na celé kolo: „To já! To já! Dal jsem tátovi gól!“

Ještě dnes vidím, jak se táta ohýbá a dusí smích, když měl volat, abych šel zpátky.

Dva dny před Štědrým večerem táta s Jášou odjeli na lyžích pro zásoby do Klášterce, vzdáleného asi osm kilometrů. Ale začalo chumelit, vítr slíbil a brzy se

změnil ve vichřici. Když se máma začla starostlivě dívat na temnici se oblohu, tak jsem se ji snažil kdejakým nejpapným žertem rozptýlit. Vzala mě tváře do svých rukou, poklekla a jemně mě políbila.

„Nezapomeň, Janko, na tyhle vánocce,“ řekla tiše. „Budou asi těmi nejvýznamnějšími tvého života.“

Pak už nebylo vidět ani jezero a naše starost se změnila v poplach. A najednou, jako zázrakem, se objevil ve dveřích táta. Měl rampouchy na klobouku, jinovatku na řasách a Jášu vlastně nesl v náručí. Ten byl neobvykle tichý. Když přešlo leknutí, začal nám zvolna vypravovat: „Já už pak nemoh' a tak táta mě vzal batoh a povídal, abych se držel přímo za ním. Nevím, co bych si bez něho počal.“ Máminy a tátovy oči se nad našimi hlavami setkaly. Já taky nevím, co si bez tebe počnu, říkala mu máma, aniž by otevřela ústa.

Na Štědrý den vichřice ustala a nebe bylo plné něžných načechraných oblaků. Ty se pak krátce po západu slunce rozptýlily a na místo, nich vyplul jasný stříbrný měsíc. Jeho záře se odrážela na pahorcích, pokrytých čerstvým sněhem a vytvářela opravdovou scénu z vánoční gratulace. Jako vždycky i tentokrát se četlo z Bible o Kristově narození a tak

jsme mlčky a s úctou poslouchali, když táta svým barytonem četl o poděšených pastýřích, o třech králích a o vychytralém Herodesovi. Pak přišlo závěrečné přání pokoje na zemi lidem dobré vůle. Ve světě, kde radio chrtilo zprávy o El Alameinu, Guadalcanalu a Stalingradu, kde na ulicích měst bylo více vojáků než civilistů a poplachové sirény noc co noc rušily lidem spánek, byla slova apoštola Lukáše plná naděje – tím, co máma i táta tak zoufale potřebovali.

Rozbalili jsme své dárky – hokejky, knihy o dalekých krajích, o kterých jsme v dané situaci mohli jen snít, a několik mírně zvětřených předválečných bonbonů. Pak táta rozbalil dárek od nás. Ve složce, ilustrované Jášou, byla deska, kterou jsme v pražském studiu nahráli. Byla to tehdy velká móda. Na ní bráška předčítal svou povídku o Divokém Západu, mírně vypuštěnou od Zana Greya. Já recitoval své pochybné verše o zimních zábavách. Pak se ozval mámin hluboký hlas, trochu se podobající Marleně Dietrichové. Mluvila o smyslu vánoc a řekla, že je dobře, že oslavujeme narození Kristovo jako největší svátek roku. „Jako nějaký krásný medailonek, který nosíme na řetízku kolem krku, nosíme vzpomínky, aby nám

pomáhaly ve zlých dobách,“ zakončila. Obávám se, že pro nás kluky to znělo trochu moc jako obyčejná vánoční fráze, ale táta dobře věděl, co tím máma mínila.

V Pastvinách nebyl kostel a tak jsme se místo na půlnoční jeli projet na lyžích. Když jsme se vrátili, táta nás vzal za rama a všichni jsme se chvíli koukali na jasnou hvězdu, která teď zářila místo měsíce nad naším domem.

„Dneska jsme dostali, hoši, řadu skvělých dárků,“ řekl táta. „Ale tím daleko nejvíc bylo to, že jsme mohli společně oslavovat vánocce. Až půjdete spát, nezapomeňte se pomodlit a poprosit Pánaboha, aby nás tak štědře podaroval i napřesrok.“

Za několik dní ožil dům hlasy přátel. Pracovali v odboji a věděli o Pfitschově ultimatu. Možná, že se přišli rozloučit, ale přišli jistě také proto, aby tátu povzbudili. Mírná obleva způsobila, že jsme se všichni pustili do koulování – vybudovali jsme rozsáhlou sněhovou pevnost, kterou jsme nazvali Stalingrad. Pak jsme se všichni shromáždili kolem rádia, abychom si poslechli české vysílání z londýnské BBC. Prokop Drtina, který ovšem nemohl vědět o nebezpečí, které tátovi hrozilo, vložil do svého komentáře po-

*Dokončení na str. 8.*

*Příjemné Vánoce  
a hodne spokojnosti  
a zdravia  
v Novom roku*

*všetkým našim*

*zákazníkom —*

*priateľom a krajanom*

*praje*

**Bata**

Bata Footwear  
Division of Bata Industries Limited  
Batawa, Ontario K0K 1E0

## IN MEMORIAM

Z Londýna došla smutná zpráva, že tam 25. listopadu t.r. po delší těžké nemoci zemřel ve věku 79 let významný čs. zahraniční voják a čestný předseda Ústředního výboru Čs. Obce legionářské v zahraničí, pplk. gšt. Jaroslav LÍZÁLEK. V roce 1944 byl velitelem čs. vojenské styčné mise u 21. skupiny armád polního maršála Montgomeryho. Po válce a až do roku 1947 byl profesorem na válečné škole v Praze. Po únoru 1948 odešel znovu do exilu a usadil se v Anglii, kde se plně zapojil do spolkové činnosti a podle svých sil pomáhal všem býv. vojákům a letcům z Československa, kteří se v Anglii usadili. Byl čestným členem Svazu letců svobodného Československa, dlouhá léta byl členem sokolské jednoty Londýn. Byl také aktivní člen Klubu československé kolonie v Londýně. Zanechal po sobě manželku Audrey a dcery Carolu a Sašu a jejich rodiny. Byl pohřben v rodinné hrobce ve Westcott, Surrey.



Pplk. gšt. Jaroslav Lízálek v r. 1940.

## Upřímné blahopřání



Dne 17. října t.r. oslavil v Hartford, Conn. své 70. narozeniny prof. moderních jazyků na střední škole v Manchesteru Rudolf Kreml. Pochází ze Džebel u Lítavle. Stal se učitelem. Vždy se hlásil k orelskému hnutí. V exilu je od roku 1948.

Osobní půjčky na nejnižší úrokovou míru  
Speciální vklady - šeková služba

## KAMPELIČKA

CZECHOSLOVAK TORONTO  
CREDIT UNION LTD.

740 SPADINA AVENUE • TORONTO  
ONTARIO M5S 2J2

Telephone: 925-0557

Ofední hodiny: V pondělí a v pátek od 10 do 7 hod.  
Úterý, středa, čtvrtek, 10 do 5 hod.

## HUMOR

## Poruchy

„Včera jsem potkala tvoji ženu, ale ona mě neviděla.“  
„Já vím, říkala mi to.“

Po operaci slepého střeva, když mě se šili, konstatoval jsem pouze, že jsem sešit. Byl jsem okamžitě převezzen na psychiatrii.

(Jiří Suchý)

## VÁNOCE PŘED AUSCHWITZ

Dokončení se str. 7.

zdrav tím způsobem, že se zmínil o tátově rodném městě. Táta slyšel a porozuměl. Měl radost.

Den před Novým rokem jsme se všichni zastavili na čaj v restauraci na druhém břehu jezera. Někdo začal balit sněhovou kouli a za chvíli jsme dali dohromady obrovského sněhuláka, který vypadal úplně jako Winston Churchill. A když pak se ještě uplácil ze sněhu i jeho pověstný klobouk, když byla přidána hůl a cigáro, nikdo se už nemohl v podobě zmýlit.

Jakýsi děda se vystrachal z restaurace. „Promiňte,“ obrátil se k tátovi váhavě, „ale já vím, kdo to má být a to víte, že ho obdivuju zrovna tak jako vy. Ale nenechávejte ho takhle hned při cestě, hostinský by s tím mohl mít popotahování. Lidi už zastřelili taky za míň!“

Jen neradi jsme velkolepého Winstona rozbořili.

Na Silvestra se snažil každý, jak mohl, udržovat náladu. Ale byly chvíle, kdy jsem si všiml, že táta stojí trošku stranou, že má v očích smutek. Bylo nám všem jasné, že se pastvinská pohádka brzy rozplyne.

Druhý den ráno hosté odjeli a den nato přijely saně, aby nás odvezly na nádraží. Táta se naposledy rozhlédl po zasněženém kraji. Snad mě zase viděl, jak běžím do kopečka a hlásím svůj vítězný gól. Nedaleko domu ležely zbytky ledového opevnění Stalingradu a přímo na druhé straně zamrzlého jezera, hned vedle restaurace, stával zovíralní Winston Churchill. Viděl jsem s určitostí, že, když otec nasedal do saní, tak měl oči plné slz.

V sobotu 9. ledna 1943 Pfitsch tátu znovu předvolal a táta prohlásil, že nemůže gestapo podávat žádné zprávy, poněvadž nemá nic, o čem by mohl zprávy podávat.

„Víte, Drábku,“ přerušil ho Pfitsch, „že už jste měl být popraven loni za stanového práva? Váš fascikl byl tehdy v Berlíně a my jsme museli čekat. Škoda! Ted jste tedy zatčen.“

Krátce nato odjel táta do Auschwitz v transportu, z něhož zůstalo na živu jen několik málo lidí. Na dokumentech, které ho doprovázely, bylo velkými písmeny vyznačeno

RÜCKKEHR UNERWÜNSCHT.

Ale věci se vyvíjely jinak, a tak se nakonec přece stal »erwünscht«. Předně byl dopaden vůdce skupiny (a vlastně v té době vůdce odboje vůbec) Krajina, a tak gestapo chtělo tátu znovu vyslýchat. Pak vypukl v Auschwitz skvrnitý tyfus a Pfitschovi se najednou tam nějak nechtělo jet.

Místo toho si gestapo tátu (který byl už skoro kostlivec) vyžádalo do Prahy. Tam mu jeho přátelé v nemocnici vsítkli do nohy benzin, čímž vznikla hnisající rána a gestapo bylo přesvědčeno, že táta je smrtelně nemocný. Pak se koncem roku 1944 stala přímo neuvěřitelná věc: tátu propustili. Ovšem ihned se začal skrývat v Bohnicích v blázinci.

Po válce to pak šlo rychle. Nejdříve byl táta jmenován prokurátorem u lidového soudu. Přednesl také obžalobu proti K. H. Frankovi, kterého se komunisté pokoušeli pohnout k tomu, aby podepsal prohlášení, v němž nekomunističtí vůdci odboje byli obviňováni z kolaborace s nacisty. Ve svých článcích táta odsoudil sovětskou propagandu a v březnu 1948 jsme byli mezi těmi prvními, co museli přes hranice.

No, a od té doby bylo mnoho vánoc pro rodiče ve Washingtonu, pro lášu v Larchmontu ve státě New York, a pro mne ve Vancouveru. Ale každoročně si znovu a znovu připomínáme ty vánoce před Auschwitzem, ty nejosudovější a nejnádhernější vánoce našeho života.

MAGAZIN

WINZE'S  
MEAT MARKET

ILJA ŠANDA

Čerstvé domácí a evropské uzeniny.

307 Roncesvalles Ave., Toronto.  
Tel.: 533-5165

## ČECHOSLOVÁCI v ZAHRANIČÍ



Velkou radost nám udělal vánoční pozdrav od prof. J. Trnky a jeho paní Dagmar z Paříže. Dr. Trnka se blíží k "80" a je vážně nemocen. -- O. Haselman bude sloužit UN High Commissioner s Office for Refugees v hlavním městě Kostariky San José do konce r. 1985. -- Na martinské posvícení v Astorii, NY, přišlo na 600 lidí. Vzorým pastýřem farnosti je dp. L. Vyoral, člen salesiánského řádu. -- V N. Yorku byl založen nový divadelní kroužek za vedení manželů Bockových. Nacvičují hru "Jedenáctý v řadě". -- Ivan Klíma se usadil v Minneapolis, MN. -- V Austrálii zemřeli býv. členové Čs. obrněné brigády v Anglii Václav Zahálka a Gabriel Steiner. -- Dr. M. Cíglér vydal dokumentární knihu "The Czechs in Australia". Stojí US \$ 10. -- Od 1. 1. 84 začíná znovu vycházet "Reportér". Adresa: Postfach 1737, 8048 Zürich, Switzerland. Nulté číslo zdarma. -- Dipl. arch. Rudolf Fiala, známý sok. pracovník, se přestěhoval ze Schlieren do Curychu. -- Zora Kašpárková nám napsala o zdařilé sok. oslavě 28. X. v Sydney. -- Na obědě s prez. Reaganem v Bílém domě byli Z. Pražák, Jan Petlička a redaktor "Hlasatele" z Chicaga J. Kučera. Předali mu m. j. angl. znění Kuncířova článku o Jaltě. -- Někdejší děkan KU a nyní prof. michovské univerzity dr. Karel Mácha napsal předmluvu k studii H. Obermüllera "K. Jaspers und die Religion". -- Nová deska Kmochoých skladeb pošlete US \$ 8:50 na L. Hromádka, 6203 Lafayette Blvd., Independence, OH 44131, USA. -- Čs. strana národně socialistická změnila po hlasování v ÚVV jméno na Čs. stranu národně sociální, odmítla koncept "Národní Fronty", odmítla uzнат odtržení Podk. Rusi od ČSR a prohlásila, že zločiny spáchané kom. režimem doma nejsou a nebudou promlčeny. -- Dr. J. Kratochvíl studoval sobí stáda na Islandu. -- Jar. Krejčí vydal v NY dílo "Great Revolutions Compared: The Search for a Theory". Působí na U. of Lancaster, UK. -- "60" oslavila obětavá "Máma" čs. skautů ve Švýcarsku, vl. jménem V. Eliášová. Skautovala v 2. pražském dívčím oddíle. -- XIII. Ples našich v Clevelandu bude 10. 3. 84. -- Starosta Sokola ve Washingtonu a vynikající vojenský odborník plk. J. Kašpar-Pátý oslavil "80". Pochází ze Staré Paky. -- Dr. J. Brada vydává "Zprávy z Německa". -- V Latíně v Itálii je hodně rodin z ČSSR a většina žádá do Kanady. -- J. Roub z NSR nám připomněl, že 12. 12. tomu byl 1 rok, co ve Francii zemřel čs. letce Jan Anderle. -- "Bič" uctil 80. narozeniny prof. dr. A. Toufara, rezidenta Allicante ve Španělsku. -- J. Roubíček nám z Izraele poslal fotky různých čs. vojenských uniforem. -- V. Ryšavý nám zapůjčil snímek P. Drtiny, dr. Beneše, am. pres. Hoovera a soudce Jacksona. Přineseme. -- Dr. P. Tůma s paní navštívili Les spravedlivých blízko Jeruzaléma a poslali nám záběr desky na počest dr. Přemysla Pitttera. -- A. Cejnar už "Brazílské Listy" nevydává. -- Otto Stehlík vede síť Protea hotelů v Jižní Africe.

Před časem jsme se krátce zmínili o králi amerických včelařů Karlu Mrázovi z Middlebury, Vt. Má hodně užlů po Vermontu, zvláštní "honey-house". Se svou paní dokazuje světu /pomocí TV, rádia/, že nejlepší metoda léčení reumatizmu jsou včelí žihadla! Tento způsob léčení se datuje oá roku 1904 /dr. Terch/ a Karel Mráz /rodák newyorský/ metodu zdokonalil. Adresa v adm. t. l.

